

ROMAN ROMANOV:

POVEST O BELEM DNEVU.

Beli dan po polju hodi,
za prebele roke vodi
svojo ljubico, Pomlad.

„Ah, kako neizrečeno
me prihod je tvoj vzradostil!
Nad nedolžnostjo tako se
večni Bog razveseli!“ —

Megle so zakrile takrat
solnce tam na visočini —
in nagnila je glavico:
„Ali solnca več ne bo?“ —

Pa je dvignil roko svojo
in zamahnil sivim meglam:
kakor ptice oplasene
v dalje so odplavale. —

„Vidiš li, kako mogočne
so te močne moje roke,
vidiš li, kako brezmejen
sij kraljestva mojega?“ —

„Vidiš li krasoto mojo,
vidiš li bogastvo moje? —
Svojim ljubljencem po smrti
Bog bogastvo tako dá.“ —

Vanj se je ozrla tiha
in v ponosu mirnoskritem
kakor roža v mladi noči
je vzdrhtela tistikrat.

In jo je pritisnil k sebi —
a kot senca poznonočna
je objela tiha žalost
njega radostni obraz.

Tesno jo je stisnil k sebi
in govoril je otožen:
„Ah, jaz moram čez te gore, —
ah, jaz moram — v svojo smrt...“

„Glej, minila bo krasota,
in minilo bo bogastvo,
kakor minejo na svetu
vsi trenotki žalosti.

„In z menoj mini ljubezen,
ta ljubezen tak brezmejna,
kakor minejo na svetu
vsi trenotki radosti. —

„Ah, jaz moram!... Glej, že čaka
smrt me tamkaj za gorami!“ —
In odšel je poln krasote
tja za gore zelene.

Zrla je za njim s solzami,
ko so zadnji solnčni žarki
ji poljube njega vroče
radostni izročali.

Zrla je za njim s solzami,
ko je zginil za gorami,
in kot bisere pomorske
solze je pretakala.

In vse trave po poljanah
in vse rože po livadah
sklanjale so svoje glave
orošene s solzami...

